

JURISPRUDENȚĂ

Revirement jurisprudențial. Numirea procurorilor la D.I.I.C.O.T. sau la D.N.A. le conferă dreptul de a funcționa la aceste structuri specializate, însă nu și gradul profesional corespunzător P.Î.C.C.J.

Prin Hotărârea nr. 2038 din 19 noiembrie 2009, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea formulată de V.A.V., judecător - vicepreședinte al Judecătoriei Buftea, prin care solicita, în principal, recunoașterea gradului profesional de judecător de curte de apel și, în subsidiar, rectificarea Hotărârii nr. 515/2009 a Secției pentru judecătoria, în sensul recunoașterii și menținerii gradului profesional de judecător de curte de apel.

Pentru a hotărî astfel, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut, în esență, următoarele:

Din datele existente la nivelul direcției de specialitate a C.S.M., rezultă că petentul a fost delegat la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție în perioada 13.11.2000-13.01.2001, ulterior, începând cu data de 01.02.2002, fiind delegat la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și, la data de 01.02.2004, procuror-șef la Biroul de Combatere a Criminalității Organizate și Antidrog - Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

De asemenea, la data de 01.12.2004, petentul a fost numit procuror-șef al Biroului Teritorial

București din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism iar prin Hotărârea nr. 638/2006 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, a fost numit în funcția de judecător la Tribunalul București.

Din datele mai sus-menționate, a reținut Plenul C.S.M., nu rezultă că petentul ar fi promovat în funcția de procuror cu grad de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Plenul a apreciat că petentul, în calitate de procuror numit în cadrul structurii teritoriale a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu a dobândit gradul profesional corespunzător acestui parchet.

Mai reține Plenul că numirea în cadrul acestor structuri specializate conferă procurorului dreptul de a funcționa, de a îndeplini atribuțiile și de a fi remunerat cu salariul prevăzut de lege pentru respectiva funcție, nu și gradul corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar faptul că procurorul a beneficiat de coeficientul de multiplicare corespunzător procurorilor din cadrul acestui parchet, în virtutea prevederilor legale

ce reglementează salarizarea acestora, nu conferă de drept și gradul profesional corespunzător.

Dobândirea acestui grad profesional doar prin numirea în cadrul acestor structuri, arată Plenul C.S.M., ar crea o situație dezavantajoasă, chiar discriminatorie, în raport cu toți ceilalți procurori din cadrul Ministerului Public care, pentru promovarea la parchetele imediat superioare trebuie să participe la concursul de promovare în funcții de execuție și să fie declarați admiși în condițiile prevăzute de lege și de regulament.

De asemenea, se arată în motivarea hotărârii recurate, în condițiile în care V.A.V. nu a dobândit gradul profesional de procuror corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se apreciază ca fiind corecte mențiunile din Hotărârea nr. 638/2006 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a propus Președintelui României eliberarea din funcția de procuror și numirea în funcția de judecător, precum și din Hotărârea nr. 512/2009 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care petentul a fost numit în funcția de vicepreședinte al Judecătoriei Buftea, în sensul că are grad profesional de judecător de tribunal.

Pentru același considerent, Plenul a constatat că în situația de față nu sunt aplicabile dispozițiile art. 65 alin.(6) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora judecătorul sau procurorul eliberat din funcție din motive neimputabile își păstrează gradul profesional dobândit în ierarhia instanțelor și parchetelor, având în vedere și interpretarea dată de Plen în ședința din data de 19 octombrie 2006,

în sensul că procurorilor care au solicitat grad corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la numirea în funcția de judecător, li se recunoaște gradul profesional de judecător de curte de apel.

În ceea ce privește solicitarea petentului, referitoare la drepturile salariale, subsidiară recunoașterii gradului profesional de judecător de curte de apel, Plenul reține că nu are competența de a se pronunța, întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 9 din O.U.G. nr. 27/2006, cu modificările ulterioare, indemnizațiile de încadrare brute lunare și celelalte drepturi ale judecătorilor se stabilesc de ministrul justiției.

Împotriva Hotărârii nr. 2038 din 19 noiembrie 2009 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a formulat recurs V.A.V., în temeiul art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

În motivarea cererii de recurs, recurentul V.A.V. a arătat că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu a abordat problema de fond și anume aceea că a dobândit gradul profesional al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin efectul Legilor nr. 303/2004, nr. 304/2004 și nr. 508/2004 și s-ar fi impus rectificarea Hotărârii nr. 512/2009 emisă de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

Se arată că recurentul nu a solicitat „recunoașterea” gradului profesional, ci să se constate că l-a dobândit în condițiile legii, cu motivarea că nu a funcționat în urma susținerii unui concurs pe o funcție de execuție la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Arată recurentul că a funcționat ca procuror în cadrul unei structuri

organizatorice la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, structură în cadrul căreia a fost numit în condițiile art. 1 și 26 din Legea nr. 508/2004, care nu prevedea susținerea unui concurs pentru ocuparea unei funcții de execuție sau conducere la acest nivel, numirea făcându-se prin reorganizarea Secției de combatere a criminalității organizate și antidrog.

A mai arătat recurentul că ulterior prin Legea nr. 247/19 iulie 2005, art. 40 alin. 11 s-a prevăzut că la data încetării activității în cadrul D.I.I.C.O.T., procurorul revine la parchetul de unde provine sau unde are dreptul să funcționeze potrivit legii. Prin art. 40 alin. 4 se introduce ca și condiție de numire la D.I.I.C.O.T., admiterea procurorului în urma susținerii unui interviu.

Însă, numirea sa prin transfer, urmare a reorganizării Secției, a reprezentat practic o excepție de la regula promovării în funcție de execuție, prevăzută de lege.

Dacă nu a dobândit gradul profesional deși a fost numit în cadrul unei structuri a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se pune problema legitimității exercitării funcției respective, cu suspiciuni asupra legalității actelor procedurale încheiate în aceste condiții.

Consideră că procedura numirii procurorilor Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este genul celei din Legea nr. 303/2004 – art. 52 alin. 4 – privind promovarea judecătorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție, procedură de asemenea derogatorie de la procedurile ordinare de promovare pe funcții de execuție care presupun susținerea unui examen.

Se arată că, prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 248/30 noiembrie 2004, recurentul a fost transferat în funcția de șef birou la structura teritorială a D.I.I.C.O.T. a Înaltei Curți de Casație și Justiție - de la nivelul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, or, în aceste condiții în mod greșit s-a stipulat în hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii că recurentul este numit din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, neexistând nicio dispoziție a Consiliului Superior al Magistraturii care să prevadă încetarea exercitării funcției de procuror la Înalta Curte de Casație și Justiție și revenirea la Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

Prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 429/C/6februarie 2007 – recurentul a beneficiat de indemnizație de încadrare brută lunară corespunzătoare coeficientului de multiplicare acordat judecătorului de Curte de apel, menționi cuprinse și în cartea de muncă. În urma transferului recurentului la Judecătoria Buftea, Ministerul Justiției a emis un nou ordin pentru acordarea unei indemnizații și a unui coeficient de multiplicare corespunzătoare gradului de tribunal.

De asemenea, a mai arătat recurentul că recunoașterea gradului profesional echivalent cu cel al judecătorului de Curte de Apel îi creează prejudicii materiale prin scăderea salariului fără culpa sa și îl discriminează față de colegii din țară aflați în situații similare și față de care practica unitară este în sensul admiterii recursului.

În ceea ce privește solicitările recurentului privind drepturile salariale, în fapt această solicitare nu există, recurentul făcând doar referire la datele contradictorii înscrise în cartea sa de muncă.

În drept cererea se întemeiază pe dispozițiile art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Apreciază intimatul că respingând cererea recurentului, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a interpretat corect și a făcut distincția cuvenită între noțiunile de „numire” și „promovare” – legea prevăzând condiții și proceduri diferite pentru cele două instituții.

Analizând cererea de recurs de față, prin prisma motivelor invocate, Înalta Curte constată că aceasta este nefondată.

Se reține că prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 2038/19 noiembrie 2009, s-a respins cererea formulată de petentul V.A.V. prin care acesta solicita recunoașterea gradului profesional corespunzător curții de apel, în urma numirii și funcționării efective ca procuror în cadrul D.I.I.C.O.T. și ulterior a numirii ca judecător la Tribunalul București, precum și cererea de rectificare a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 515/9 iulie 2009.

În ceea ce privește primul motiv de recurs, se reține că, în conformitate cu prevederile dispozițiilor Legii nr. 508/2004, recurentul a fost numit la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.I.I.C.O.T. – în perioada 13 noiembrie 2000 – 13 ianuarie 2001.

Din examinarea dispozițiilor legale succesive privitoare la organizarea și funcționarea D.N.A. și D.I.I.C.O.T., Înalta Curte apreciază că numirea recurentului în această structură nu duce la dobândirea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Promovarea în funcții superioare de execuție se putea și se poate realiza atât în condițiile Legii nr. 92/1992, modificată și completată prin O.U.G. nr. 179/11 noiembrie 1999 cât și în prezent conform art. 43 din Legea nr. 303/2004 numai prin examen/concurs – cu respectarea celorlalte condiții prevăzute de lege referitoare la vechime, evaluare profesională, inexistența sancțiunilor disciplinare, locuri vacante.

Dispozițiile art. 30 din O.U.G. nr. 43/2002 și art. 26 din Legea nr. 508/2004 stabilesc în mod expres că dispozițiile Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească și ale Legilor nr. 303/2004, nr. 304/2004 și nr. 3177/2004 se aplică în mod corespunzător D.I.I.C.O.T.

Dacă s-ar considera că prin numirea, conform procedurilor speciale, a procurorilor la aceste structuri specializate, aceștia ar dobândi în mod automat gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, s-ar eluda în mod evident dispozițiile legale privitoare la promovarea în funcții superioare de execuție prin concurs.

Referitor la susținerea că dobândirea gradului profesional de procuror al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - s-a realizat prin efectul legii, se constată că numirea procurorilor la D.I.I.C.O.T. și Direcția Națională Anticorupție nu trebuie confundată cu o promovare la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, existând proceduri speciale distincte prevăzute – norme de excepție, ce trebuie interpretate restrictiv (art. 8 alin.2 și art. 9 din O.U.G. nr. 43/2002, art. 87 alin. 1-6 din Legea nr. 304/2004, art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 508/2004, art. 75 alin. 4-8 din Legea nr. 304/2004), acestea sunt distincte de

promovarea în funcții de execuție la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (atât sub imperiul Legii nr. 92/1992 republicată și modificată precum și art. 43 raportat la art. 44 alin. 1 lit. c din Legea nr. 303/2004).

În considerarea acestui fapt numirea la care se referă dispozițiile Legii nr. 304/2004 nu poate fi echivalată cu promovarea în funcții de execuție și respectiv dobândirea gradului profesional.

Numirea la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau la Direcția Națională Anticorupție conferă procurorului dreptul de a funcționa la aceste structuri specializate, de a îndeplini atribuțiile ce intră în competența acestora și de a fi remunerat cu salariul prevăzut de lege pentru aceste funcții, însă nu și gradul corespunzător. Mențiunile în carnetul de muncă în acest sens sunt îndreptățite.

O asemenea situație, în care un procuror cu grad profesional de parchet de tribunal (cazul recurentului) ar dobândi gradul profesional al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție doar prin procedura specială de numire la Direcția Națională Anticorupție sau D.I.I.C.O.T. - ar crea o situație discriminatorie față de ceilalți colegi procurori care trebuie să susțină examen / concurs pentru promovarea la parchetele superioare. Oricum, D.I.I.C.O.T. și Direcția Națională Anticorupție au o structură de

organizare și stat de funcții și de personal distincte, separate de cele ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (art. 75 alin. 12 din Legea nr. 304/2004, art. 80 alin. 2 din Legea nr. 304/2004).

Având în vedere că recurentul V.A.V. nu a dobândit gradul profesional de procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se constată că în mod corect intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a soluționat și capătul de cerere privind rectificarea Hotărârii Consiliul Superior al Magistraturii nr. 512/2009 a Secției pentru Judecători.

În ceea ce privește practica unitară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul admiterii recursului și recunoașterii procurorilor detașați la structurile Direcția Națională Anticorupție și D.I.I.C.O.T. a gradului profesional al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se constată că, dimpotrivă, această practică s-a reorientat în sensul respingerii acestor recursuri, ca nefondate.

Față de cele reținute mai sus, constatând că nu sunt motive care să determine modificarea sau casarea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în conformitate cu art. 312 alin. 1 din Codul de procedură civilă, recursul a fost respins, ca nefondat.

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 1437/19.03.2010, dosar nr. 9711/1/2009)